

Sütő András (Balget Iskander fotója)

Pintér Lajos

Az égtartó ember

(Búcsú Sütő Andrástól)

A Forrás barátjától, a magyar irodalom világirodalmi rangú alkotójától búcsúzunk.

A Magyar Írószövetség 1992-ben, Tornai József elnöksége alatt, az elnökség egyhangú ajánlásával Nobel-díjra javasolta. Ez a kandidálás is jelzi írói súlyát. A díj a magyar irodalom egyetemességére irányíthatta volna a világ figyelmét, a határokon túl élő magyarokra és kultúrájukra. A kortársi magyar irodalom rangjára. De erre irányította a figyelmet a jelölés is. Magasztos, szép pillanat volt ez.

Sütő Andrást a Forrás elmúlt négy évtizedében visszatérően szerzőnknek tudhattuk. Recenziók, tanulmányok jelzik az Időben, hogy munkásságának megbecsülése is folyamatos.

A folyóirat második évében, 1970-ben írt pár sort Zsögödi Nagy Imre festő képe alá. Akkor még, és szinte 1989-ig, a határokon túlról küldött írói szó csempészárúnak számított. „Az Ő állandó mondanivalója a világról: annak a népnek mindennapi küszködése, amelyből vétetett.” Írta jellemzésül, s írhatta volna önjellemzésül is.

1973-as írásából idézek még szívesen, Emlékbeszéd Nagyenyeden a címe, és a kollégiumi diákeveket eleveníti föl. „Mi tagadás: mégiscsak a vén diákok közé tartozunk, és akik elnézzük ezt a fügevirág ifjúságot, aki itt áll előttünk, valamiféle vigaszt mégiscsak éppen ők adnak...”

Így idézi a „vén diák” a reményt, a jövőt, a „fügevirág ifjúságot”.

1977-ben, 50. születésnapján pedig a folyóiratban publikált levelében azt üzenete: „Tartós szép emlékem a kecskeméti látogatás, a Forrásnak – egész közösségének – irántam tanúsított baráti figyelme, valamint a lakiteleki találkozó, mikor is újra kiderült: a közös gond az irodalomnak is arany-abroncsa.”

Épp harminc év múltán, most a nyolcvanadik születésnap köszöntésére készült a szerkesztőség. De a köszöntő szavak helyére immár az emlékező és a gyászörtségben tisztelgő szavak kerültek.

Elment Sütő András, elment az égtartó ember. Égtartó ember, ahogyan épp Czine Mihály nevezte a Forrásban.

Hittel és a maradék reménységgel írom: újra jönnek és mindig lesznek égtartó emberek.